

Samen beslissen en passende zorg bij mensen met een verstandelijke beperking

Flip Derks interviewt Maaïke van Dijk

Vanuit het driejarig project ‘Samen beslissen en passende zorg’ zijn afgelopen februari twee LeerWerkPlaatsen (LWP’s) opgericht: een bij Amsta (gerontopsychiatrie) en een bij Ons Tweede Thuis (volwassenen met een Licht Verstandelijke Beperking). Gedurende dit project houden we u op de hoogte van de voortgang van deze LeerWerkPlaatsen via de nieuwsbrief. Steeds vanuit een ander perspectief én steeds ook nodigen we u uit om te reageren op de vraag, quiz of stelling!

Ook nu een student aan het woord: Maaïke van Dijk, zij studeert social work aan de Hogeschool van Amsterdam.

De ruimte

Ik heb een minor gedaan bij woonvoorziening Nieuweweg van Ons Tweede Thuis in Hoofddorp, en moest daarvoor onderzoek doen bij mensen met een lichtverstandelijke beperking.

Ik ben in het kantoor geweest. Dat kantoor is op die locatie. Dus heb ik ook kennis gemaakt met de mensen die er wonen, maar ik ben er echt alleen geweest voor de gesprekken die we hebben gehad rondom dit project. Daarnaast heb ik ook nog een keer meegegeten op de locatie. Als je in de kantine zit, dan maak je ook even een praatje met bewoners, dus dan krijg je de sfeer ook wel mee.

De krachten

Ik heb gesprekken gevoerd met mensen uit mijn projectgroep: een manager, een teamcoach en drie personen die begeleiders waren op groepen. En ik kwam bewoners tegen.

Ik ben daar ook verschillende collega’s van de andere verdiepingen tegengekomen. Alle collega’s van alle verdiepingen hier werken regelmatig met elkaar. Ook hen hebben we in dit project betrokken en gesproken: Hoe kijk jullie tegen samen beslissen aan? Hoe doen jullie dat?

De activiteiten

Voor dit onderzoek heb ik hele diepe gesprekken gehad. Ik heb notulen gemaakt van elk gesprek. En vanuit die notulen ben ik onderzoek gaan doen naar waar wij het over gehad hebben, hoe doe je dat nou goed ‘samen beslissen met de client’.

De doelen

Het belangrijkste doel is, denk ik, bewustwording. We hebben casussen besproken. Dan komt eruit dat de dingen die zij doen al heel goed zijn, maar dat er kleine dingen zijn die aangepast kunnen worden. Als je daarbij stilstaat, doe je het eigenlijk nog veel beter.

De normen

Wat wel: Als de bewoner zegt wat ie echt denkt en voelt. Dat je op die manier echt een gesprek voert.

Soms moet je daarin een beetje pushen: Nee, jij moet een beslissing maken. Ik snap dat jij wil dat ik het doe, maar jij moet het doen.

Je kunt zien wat de cliënt echt zelf wil, als je doorvraagt: Waarom wil je dit? Waarom vind je dat? Waarom vind je het leuk? Waarom vind je het stom?

Wat niet meer: Mensen met een verstandelijke beperking kunnen soms uitgaan van wat de begeleider vindt. Dus dat die maar beslist.

Te hard je eigen mening uiten is ook niet goed. Want daar kun je best wel hard mensen mee beïnvloeden. En er zullen momenten zijn dat ze vragen om jouw mening en dan kan je die best

geven. Maar dan is het belangrijk om toch te benadrukken: dit is jouw moment, jouw keuze, het gaat niet om mijn mening, het gaat om wat jij wil, wat jij nodig hebt.

De geleerde les

Ik vond het heel bijzonder om in zo een gemêleerde groep mee te mogen werken: mensen met HBO en MBO opleidingen, mensen die gewoon aan bed stonden, mensen met een managementfunctie, mensen met coaching functies en dan Jeroen, de HvA docent. Ik heb dit eigenlijk nog nooit op deze manier gedaan.

Ik vind het binnen groepen spreken en mijn mening geven altijd spannend. Als je gewoon rustig zit, vragen ze op een gegeven moment ook van, hé, wat denk jij hierover of ben je het er mee eens? Gewoon rustig beginnen dus.

POLL-vraag

‘Als professional, is het niet goed om de cliënt te beïnvloeden met je eigen mening’

Meer informatie over het project is te vinden via de link [Samen beslissen en passende zorg met kwetsbare mensen die in instellingen voor langdurige zorg wonen – een actieonderzoek](#).